

[Steen Folke.]

kampen mod den portugisiske kolonimagt. MPLA er stadig den eneste autentiske angolesiske befrielsesbevægelse, og der er et presserende behov for anerkendelse af folkerepublikken Angola og MPLA som dens retmæssige regering.

Steen Folke (VS):

Udenrigsministeren har med henvisning til krigshandlingerne i Angola hidtil nægtet at gå ind for en dansk anerkendelse af MPLA som det uafhængige Angolas retmæssige regering. Er det af hensyn til de borgerlige, eller er det af hensyn til EF, eller er det blot ud fra en sikker fornemmelse af, hvad der tjener danske kapitalinteresser?

MPLA er den eneste bevægelse i Angola, som kæmpede konsekvent for at fordrive kolonialismen og skabe enhed blandt dem, der ønskede Angolas selvstændighed på tværs af stamme- og raceskel. MPLA er den eneste bevægelse i Angola, som arbejder for de brede massers sociale og politiske rettigheder. MPLA er den eneste bevægelse, der har haft og stadig har et omfattende socialt og uddannelsesmæssigt program i gang. Dette har den danske regering også tidligere erkendt og har i kolonitiden været med til at støtte MPLAs sociale arbejde, om end i beskeden omfang.

De andre såkaldte befrielsesbevægelser, FNLA og UNITA, er udenlandsk dominerede. Der har i lang tid været flere soldater fra Zaire i FNLA end angolesere, og historien havde ikke set anderledes ud, om FNLA-tropper havde været 100 pct. under præsident Mobutos kommando. UNITA anføres, som det jo er kommet frem efterhånden, af hvide lejesoldater og regulære militærenheder fra Sydafrika. UNITA og FNLA er simpelt hen blevet redskaber for en fortsat imperialistisk udbytning og undertrykkelse i Angola. Derfor den massive infiltration fra multinationale selskaber, det racistiske Sydafrika og imperialistiske magter i en opslutten bag disse to bevægelser.

MPLA har i den sidste tid modtaget støtte udefra, bl. a. i form af militært materiel, men dette rækker ikke ved det faktum, at MPLA er den eneste virkelig angolesiske befrielsesbevægelse.

Formanden:

Spørgsmålet vil på udenrigsministerens vegne blive besvaret af udenrigsøkonomiministeren.

Udenrigsøkonomiministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det er dansk praksis at have forbindelse med den regering, der udøver den faktiske regeringsmagt på det fastafgrænsede territorium, som den gør krav på at repræsentere. Ved Angolas opnåelse af uafhængighed den 11. november i år udtalte udenrigsministeren netop på baggrund af denne praksis, at det er regeringens oprigtige håb, at det i nær fremtid må blive muligt at optage diplomatiske forbindelser med Angola. Ingen af de to regeringer, der findes i Angola, har imidlertid fuld kontrol over landet, og Danmark kan derfor på indeværende tidspunkt desværre ikke optage forbindelse med nogen af regeringerne i landet.

Efter at det angolesiske folks kamp for at befri sig for kolonihæredømmet har ført til landets uafhængighed, er det tragisk at se Angola splittet i borgerkrig, der skærpes af fremmede magters indblanding. Det er regeringens håb, at vi snart må se en ende på kamphandlingerne og en begyndelse til en fredelig udvikling i landet.

Steen Folke (VS):

Den fungerende udenrigsminister henviser til dansk praksis. Den rigtige udenrigsminister plejer at henvise til et fint princip, som kaldes universalitetsprincippet. Essensen er nok i virkeligheden det samme, nemlig at både dette såkaldte princip og praksis er noget forholdsvis fleksibelt. Jeg mener f. eks. — hvis ikke jeg husker forkert — at Danmark har haft diplomatisk forbindelse med et styre i Saigon, som på ingen måde kunne siges i virkeligheden at beherske det territorium, som Sydvietnam udgjorde på det tidspunkt. Altså på et tidspunkt, hvor befrielsesbevægelsen i Sydvietnam i virkeligheden havde herredømmet over størstedelen af Vietnam, opretholdt den danske regering forbindelser med et styre i Saigon. Er det ikke sådan? Vil udenrigsøkonomiministeren ikke er-